

Μεταουμανιστικό Μανιφέστο

Χάιμε ντελ Βαλ και Στέφαν Λόρεντς Ζόργκνερ

1. *Τι είναι ο Μεταουμανισμός; Ο Μεταουμανισμός είναι μία κριτική κάποιων θεμελιωδών εννοιών του ανθρωπισμού όπως η ελευθερία της βούλησης, η αυτονομία και η υπεροχή του ανθρώπου εξαιτίας της ορθολογικότητάς του. Εμβαθύνει στην αντίληψη του σώματος ως ενός πεδίου σχεσιακών δυνάμεων σε κίνηση και της πραγματικότητας ως εμμενών ενσωματωμένων διαδικασιών του γίνεσθαι το οποίο δεν καταλήγει απαραίτητα σε καθορισμένες μορφές ή ταυτότητες, αλλά μπορεί να εξελιχθεί σε μία ατέρμονη αμορφογένεση. Τα τέρατα είναι υποσχόμενες στρατηγικές για την επίτευξη αυτής της ανάπτυξης σε απόσταση από τον ουμανισμό.*
2. *Ο κόσμος ως σχεσιακό σύμπλεγμα – Ο Μετα-άνθρωπος ως Μετασώμα: Η μεταουμανιστική κριτική προτείνει μία βαθύτερη κατανόηση της πραγματικότητας σαν ένα μη προσδιορισίμο ποσοτικά πεδίο σχεσιακών σωμάτων, ή μετασωμάτων, σε μεταβαλλόμενη και θεμελιακή σχέση μεταξύ τους. Ως εκ τούτου, προσπαθούμε εν τέλει να ξεπεράσουμε το καρτεσιανό διαχωρισμό μεταξύ σώματος και νου, αντικειμένου και υποκειμένου, προτείνοντας μια αντίληψη του νου ως ενσωματωμένη σχεσιακή διαδικασία, και του σώματος ως σχεσιακή κίνηση, που ενεργεί από το μοριακό και βακτηριακό, μέχρι το ατομικό και ψυχικό, μέχρι το κοινωνικό, πλανητικό και κοσμικό επίπεδο, και σε άλλες διάστασεις της εμπειρίας. Δεν υπάρχει δυνατότητα να χαρτογραφηθεί το σύνολο ή τα όρια των δυνάμεων από τις οποίες συντίθεται ένα μετασώμα και δεν υπάρχει καμία απώτατη εξωτερικότητα σε αυτές, παρότι μπορούν να κλίνουν προς προσωρινά κομβικά σημεία τα οποία εξηγούν ένα εμμενή σχετικισμό (perspectivism) και την διαμόρφωση σχέσεων εξουσίας.*
3. *Προς ένα Κοινό Σχεσιακό Σώμα: Παραδοσιακά, η σχεσιακότητα έχει εξελιχθεί ή έχει υποβληθεί σε μία ποικιλία συστημάτων επιτακτικών ρυθμίσεων. Στον σύγχρονο καπιταλισμό των συναισθημάτων (affects) ενορμήσεων η σχεσιακότητα υποβάλλεται όλο και περισσότερο σε έλεγχο μέσω τεχνολογιών οι οποίες παράγουν παγκόσμιες σταθερές ενορμήσεις με το να διανέμουν διακριτές χορογραφίες. Η Παγχορογραφική είναι το βιοπολιτικό μετά-σύστημα ελέγχου στο οποίο τα μετασώματα τίθενται προληπτικά προς προσαρμογή. Οι δυνατότητες του να επαναπροσαρμόσουμε και να επαναπροσδιορίσουμε τις τεχνολογίες του γίνεσθαι πρέπει να καταδειχθούν.*
4. *Προς μία πολιτική της κίνησης και έναν ριζοσπαστικό πλουραλισμό: Μία ριζοσπαστική*

πλουραλιστική πολιτική είναι ένα μη πατερναλιστικό κίνημα που λειτουργεί μέσω δομών εξουσίας για να αποφύγει την επαναπολυταρχικοποίηση της πολιτικής. Δεν στοχεύει σε μία ιδανική τελική κατάσταση, αλλά τονίζει την ανάγκη να ξεπερνώνται διαρκώς οι σύγχρονες προκλήσεις που αναγκαία αναδύονται μέσα από τον συνδυασμό της εγγενοκρατίας που προτείνει το μετα-ανθρώπινο (metahuman) με τον σχετικισμό του «μετά το ανθρώπινο» (posthuman), τονίζοντας την σπουδαιότητα της κίνησης έναντι της ταυτότητας.

5. *Ο Μετα-άνθρωπος ως μετα-ανατομικό σώμα:* Προτείνουμε να προκαλέσουμε τις ανατομίες, τις μορφές, τις χαρτογραφίες ή τις ταυτότητες που συνθέτουν την ανθρωπιστική έννοια του *ανθρώπου*, και τις τεχνολογίες που επιτρέπουν να παίρνουν μορφή τέτοιες αναπαραστάσεις. Η ανατομία, σαν απεικόνιση των ανθρώπινων και των κοινωνικών σωμάτων, μπορεί να διατυπωθεί μόνο υπό μία εξωτερική σε σχέση με το σώμα οπτική. Αμφισβητούμε το καρτεσιανό διαχωρισμό που μας τοποθετεί ως υποκείμενα εξωτερικά ως προς μία αντικειμενική πραγματικότητα και προς άλλα υποκείμενα. Μέσω της επαναπροσαρμογής και της ανατροπής των τεχνολογιών της αντίληψης ενα καινούργιος ορισμός και υπονομευισμός των τεχνολογιών της αντίληψης μπορούμε να καταλύσουμε την κατάσταση της εξωτερικότητας και ως εκ τούτου της ανατομίας και του πεπρωμένου του σώματος, όχι για χάρη μίας κανουργιάς ανατομίας, αλλά ενός μετα-ανατομικού σώματος. Ο *μεταουμανισμός* προτείνει λοιπόν μια αισθητική του άμορφου, με το να λογίζεται τα *μεταμέσα*, τον *μεταμορφισμό* και την *μεταμορφικότητα* ως δυνατότητες για να επαναπροσδιορίζονται σε μόνιμη βάση τα αισθητήρια όργανα.

6. *Οι μετα-άνθρωποι ως μετασεξουαλικοί:* Η μετασεξουαλικότητα είναι μία *παραγωγική κατάσταση αποπροσανατολισμού* της επιθυμίας που αμφισβητεί τις κατηγορίες της ταυτότητας του βιολογικού-κοινωνικού φύλου και του σεξουαλικού προσανατολισμού. Ένα μετασώμα δεν μπορεί να είναι εν τέλει κατηγοριοποιήσιμο με όρους μορφολογικού βιολογικού φύλου ή κοινωνικού φύλου αλλά μάλλον είναι μια *αμορφογένεση* άπειρων δυνητικών φύλων: βιολογικά *μικροφύλα*. Είναι μεταμοφυλοφυλικό: είμαστε πέραν της κατανόησης του κοινωνικού φύλου ως επιτελεστικού. Το βιολογικό μεταφύλο όχι μόνο αμφισβητεί την δικτατορία του ανατομικού, του γεννητικού και του δυαδικού βιολογικού φύλου, αλλά και τα όρια του βιολογικού είδους και της οικειότητας. Η πανσεξουαλικότητα, το δημόσιο σεξ, η πολυσυναισθηματικότητα, η εθελοντική εργασία του σεξ είναι τρόποι να επαναπροσδιορίσουμε τις σεξουαλικές νόρμες σε ανοιχτά πεδία σχεσιακότητας, όπου οι ποικιλομορφίες της ενόρμησης αναδιαμορφώνουν τα όρια της συγγένειας, της οικογένειας και της κοινότητας.

7. *Επανορίζοντας την επιστήμη και την γνώση:* Η εγγενοκρατία και ο σχετικισμός δεν χρειάζεται να είναι αυτοαναιρούμενες έννοιες – πιστεύουμε και στα δύο! Ωστόσο, προτείνουμε την ανάγκη να εισάγουμε την εμμένεια στην παραγωγή της γνώσης, και την αναθεώρηση αρτηριοσκληρωτικών

δομών. Οι προοπτικές είναι συμπτωματικοί κόμβοι μέσα σε στρωματογραφημένες δυνάμεις του μετασώματος. Προτείνουμε και τις δύο για να πλήξουμε και να διαλύσουμε τα υπάρχοντα στρώματα και να κινηθούμε μέσα από τους κόμβους αναδιαμορφώνοντας τις προοπτικές αλλά και την εμμένεια.

8. *Προς μία σχεσιακή οικολογία – Μετα-ανθρωπική ηθική:* Ένα μετασώμα πρέπει να κατανοηθεί ως ένα βιώσιμο σχεσιακό σώμα που περιλαμβάνει τους ανθρώπους, άλλα βιολογικά είδη, την τεχνολογία και το περιβάλλον. Η μετα-ανθρώπινη ηθική ομολογεί ότι γεννά μορφές διάδρασης οι οποίες αποφεύγουν την σταθερή υπεροχή μίας δύναμης πάνω από άλλες, έτσι ώστε μία ορισμένη μη βίαια ισοροπία να επαναφέρεται ξανά και ξανά.

9. *Προς τον μετασχηματισμό, την αμορφογένεση και το αναδυόμενο γίνεσθαι των μετα-ανθρώπων:* Δεν υπάρχει ανάγκη να ξεχωρίζουμε μεταξύ διαδικασιών γενετικής βελτίωσης και κλασικής παιδείας. Και οι δύο βασίζονται σε άκαιρες διακρίσεις ή χρησιμοποιούν δεδομένες αναπαραστάσεις ενός κανονιστικού καθεστώτος οι οποίες δεν είναι καθολικές, αλλά αποτέλεσμα πατερναλιστικών πολιτικών τεχνολογικών συναισθηματικής παραγωγής. Κατανοούμε τις διαδικασίες εναλλαγής του μετα-άνθρωπου ως ρέοντες τύπους αμορφογένεσης του σχεσιακού σώματος, όλες εξίσου υποκείμενες σε διαρκή κριτική.

10. *Τι είναι ο Μετα-άνθρωπος;:* Ο μετα-άνθρωπος δεν είναι ούτε μία σταθερή πραγματικότητα, ουσία ή ταυτότητα, ούτε μία ουτοπία, αλλά ένα ανοιχτό σύνολο στρατηγικών και κινημάτων στο παρόν. Υποδηλώνει την ανάγκη να απεδαφικοποιήσουμε στρώματα εξουσίας και βίας και να ενεργοποιήσουμε νέες μορφές ενσωματωμένης σχεσιακότητας παράγοντας ένα οριακό σώμα που λειτουργεί στα υπάρχοντα όρια και ταυτόχρονα τα επαναπροσδιορίζει. Μία μικροέρευνα λαμβάνει υπόψη τις γενεαλογίες των σωμάτων, των κινημάτων και των ενορμήσεων για να αμφισβητήσει τα υπάρχοντα καθεστώτα, αλλά και για να παράξει νέες μορφές αντίστασης και ανάδυσης.